

По улицата назадъ и напредъ сновѣха файтони и шейни съ намѣтки и мечи кожи. По тротуара заедно съ простия народъ вървѣха търговци, господа, офицери. . .

Но Тодоръ вече не завиждаше и не роптаеше противъ сждбата си. Сега той разбираше, че и богати и бедни — всички еднакво лошо се чувствуватъ. Еднитѣ иматъ възможность да се возятъ въ файтони, а другитѣ могатъ да пѣятъ колкото щатъ и да свирятъ на хармоника, но изобщо, въ края на краищата, всички едно и сжщо ги очаква — гробътъ; и въ живота нѣма нищо такова, за което би струвало човѣкъ да продаде на нечистия макаръ и една малка часть отъ душата си.

